

การดำรงอยู่ไต้หนานแห่ง
พระสัทธรรม (๒)

การเสด็จอุบัติของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
เป็นเหตุนำความสุขมาให้
การแสดงพระสัทธรรม
เป็นเหตุนำความสุขมาให้

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสัทธรรม (๒)

๕๑๑

ในโลกที่เราอาศัยอยู่นี้ ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ เหตุการณ์ หรือเรื่องราวต่างๆ ล้วนมีทั้งแง่ดีและแง่ไม่ดีสลับกันไป การมองโลกในแง่ดี และเรียนรู้ข้อดีของบุคคลอื่น เพื่อนำมาปรับตัวเราเองให้ดีขึ้น เป็นความฉลาดในการพัฒนาตนเอง ที่สามารถนำสิ่งที่ดีมาใช้ประโยชน์ และปรับให้เหมาะสมกับตัวเรา การปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน ถ้าเรามีทัศนคติที่ดี เลือกรับแต่อารมณ์ที่ดี อารมณ์สบาย วางใจให้ถูกวิธี หมั่นสังเกต และเก็บสังสมประสบการณ์ที่ดีในการปฏิบัติธรรม เรียนรู้ประสบการณ์ที่ดีของคนอื่น เพื่อนำมาแก้ไขหรือปรับวิธีการปฏิบัติธรรมของเรา ไม่ช้าการปฏิบัติของเราจะก้าวหน้า ใจเราจะหยุดนิ่ง ละเอียดอ่อนเพิ่มขึ้นไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายภายในได้ในที่สุด

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน คาถาธรรมบท ว่า

“สุโข พุทธานมุขปาโท

การเสด็จอุบัติของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นเหตุนำ
ความสุขมาให้

สุชา สัทธมมเทสนา

การแสดงพระสัทธรรม เป็นเหตุนำความสุขมาให้”

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสัทธรรม(๒)

๕๑๒

การบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ย่อมยังโลกให้สว่างไสวด้วยแสงแห่งพระธรรม ตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน เหมือนดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ที่ทอแสงยังโลกนี้ให้สว่างไสวทั้งกลางวันและกลางคืน การบังเกิดขึ้นของพระพุทธองค์ เป็นการนำประโยชน์อันยิ่งใหญ่ให้เกิดขึ้นแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ประโยชน์ยิ่งใหญ่ คือ สามารถแนะนำสรรพสัตว์ให้รู้จักทางรอดในสังสารวัฏ ได้พบความสุขอันเป็นอมตะนั่นเอง

พระธรรมคำสอนอันบริสุทธิ์ที่พระองค์ทรงแสดง จะเป็นประทีปธรรมส่องนำทางชีวิตให้สรรพสัตว์ได้เดินตาม และหลุดพ้นจากห้วงแห่งสังสารวัฏ เมื่อพระองค์ได้ตรัสรู้ธรรม หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารแล้ว ยังทรงมีพระมหากรุณาที่จะนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ข้ามห้วงแห่งวัฏทุกข์ไปเช่นเดียวกับพระองค์ มิได้หวงแหนความรู้ไว้เพียงลำพัง แต่ทรงเห็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นแก่สรรพสัตว์ ผู้มีอุลลิสัยในปัญญาจักขุน้อย ผู้สามารถที่จะตรัสรู้ธรรมเป็นอริยสาวก ผู้ยืนยันการตรัสรู้ธรรมของพระองค์ นี่คือมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของพระบรมศาสดาของเรา

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ เมื่อจะทรงแสดงธรรมแก่สรรพสัตว์ในจักรวาลหนึ่งก็ดี สองจักรวาลก็ดี หหมื่นโลกธาตุก็ดี จะทรงแสดงด้วยพระวิริยอุตสาหะเสมอกัน ไม่ใช่ว่าเมื่อทอด

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสัทธรรม (๒)

๕ ๑๓

พระเนตรเห็นพุทธรูปที่มีจำนวนน้อยแล้วจะทรงลดพระวิริยภาพลง หรือเมื่อทอดพระเนตรเห็นพุทธรูปที่มีจำนวนมากแล้ว จะทรงมีพระวิริยภาพมากขึ้น แต่พระองค์ทรงมีพระวิริยอุตสาหะเสมอกัน ดังพญาสีหมฤคราช เมื่อล่องไปได้ ๓ วัน จึงจะลุกขึ้นบนลือสีหนาท แล้วกระโจนออกจากถ้ำทองเพื่อออกหาอาหาร ครั้นพบเห็นสัตว์เล็กหรือใหญ่ก็ตามจะวิ่งไปด้วยความเร็วเสมอกัน นี่เป็นคุณลักษณะของพญาสีหราช

พระพุทธรูปเจ้าทั้งหลายต่างทรงแสดงธรรมแก่บริษัท ด้วยพระวิริยอุตสาหะเสมอกัน ไม่ว่าผู้ฟังจะมีจำนวนน้อยหรือมาก เพราะพระองค์ทรงเฝ้พระทัยเสมอว่า เหล่าชนผู้หนักในธรรมของเรา อย่าได้เสื่อมคลายไปเลย เพราะพระพุทธรูปเจ้าทั้งหลายทรงหนักในธรรม ทรงเคารพพระธรรม นี่เป็นมหาวิริยภาพที่พระองค์ทรงมีแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

พระลัมมาลัมมพุทธรูปเจ้าทรงแสดงธรรมโดยพิสดาร ดูจวลาหกเทวดาทำมหาสมุทรสาครให้เต็มเปี่ยม ส่วนพระพุทธรูปเจ้าบางพระองค์นั้น มิได้ทรงแสดงธรรมโดยพิสดาร เพราะคนในยุคนั้นมีอายุยืน มีธุลี คือ กิเลสในดวงตาน้อยเบาบาง ครั้นได้สดับอริยสัจ ๔ แม้เพียงพระคาถาเดียว ฟังธรรมแต่เพียงโดยย่อก็สามารถบรรลุธรรมได้แล้ว ฉะนั้นพระพุทธรูปเจ้าบางพระองค์จึงไม่ทรงแสดงธรรมโดยพิสดาร ทำให้เห็นวงศ์สกุลศาสน์ คือคำสอน

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสังฆธรรม (๒)

๕๑๔

ของพระองค์มีน้อย เมื่อแสดงไว้น้อย การสืบต่อก็เป็นไปได้ไม่นาน

*ในสมัยของ **พระวิปัสสิสัมมาสัมพุทธเจ้า** พระองค์มิได้ทรงบัญญัติสิกขาบท ซึ่งเป็นข้อบังคับด้วยอำนาจอาบัติ ๗ กอง ที่ควรทรงบัญญัติโดยสมควรแก่โทษ พระองค์มิได้ทรงบัญญัติไว้แก่พระสาวก เพราะพระสาวกเป็นผู้ไม่มีโทษ ไม่มีรูปโทษปฏิบัติผิดจากพระธรรมวินัย เพราะท่านบวชเข้ามาแล้ว ต่างมุ่งปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้นอย่างเดียว เมื่อทุกรูปมีหัวใจดวงเดียวกัน จึงไม่มีปัญหาเรื่องการบัญญัติพระวินัย ซึ่งอาบัติ ๗ กอง คือ ปาราชิก สังฆาติเสส ถุลลัจฉัย ปาจิตตีย์ ปาฏิเทสนียะ ทุกกฏ และทุพภาสิต

พระปาฏิโมกข์ คือ พระวินัย พระองค์มิได้ทรงแสดงทุกกึ่งเดือน ทรงแสดงเฉพาะโอวาทปาฏิโมกข์เท่านั้น และแม้โอวาทปาฏิโมกข์นั้น ก็ได้แสดงทุกกึ่งเดือน ทรงแสดงโอวาทปาฏิโมกข์ ทุก ๖ เดือนเท่านั้น และทรงแสดงด้วยพระองค์เอง ส่วนภิกษุทั้งหมดในชมพูทวีป ต่างทำอุโบสถในที่แห่งเดียวกัน คือ ในอุทยานเขมมฤคทายวัน อันเป็นที่ประทับของพระวิปัสสิพุทธเจ้า สมัยนั้นในชมพูทวีปมีวิหาร ๔๔,๐๐๐ ตำบล ในวิหารแต่ละตำบลมีภิกษุอยู่มากมาย วิหารละ ๑๐,๐๐๐ รูปบ้าง ๒๐,๐๐๐ รูปบ้าง ๓๐,๐๐๐ รูปบ้าง หรือยิ่งขึ้นไปกว่านั้นก็มี

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสังฆธรรม (๒)

๕๑๕

เหล่าเทวดาผู้คอยบอกรับอุโบสถต่างเที่ยวบอกในที่ต่างๆ ว่า “ท่านผู้นิรทุกข์ทั้งหลาย ล่วงไปแล้วปีหนึ่ง ล่วงไปแล้ว ๒ ปี ๓ ปี ๔ ปี หรือ ๕ ปี บัดนี้เป็นปีที่หก เมื่อดิถีเดือนเพ็ญมาถึง พวกท่านควรไปเพื่อเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อทำอุโบสถ สมัยประชุมของพวกท่านมาถึงแล้ว”

ครั้นถึงเวลา พวกภิกษุผู้มีอานุภาพมาก ต่างไปด้วยอานุภาพของตน พวกที่ไม่มีฤทธาณุภาพ ก็ไปด้วยอานุภาพของเทวดา หรือไปด้วยพุทธาณุภาพ

พระผู้มีพระภาคเจ้าจะทรงแสดงโอวาทปาฏิโมกข์ ในท่ามกลางพุทธบริษัทผู้นั่งประชุมกันว่า “ความอดทน คือ ความอดกลั้น เป็นตบะธรรมเผากิเลสอย่างยิ่ง ท่านผู้รู้ทั้งหลาย ย่อมกล่าวพระนิพพานว่าเป็นเยี่ยมผู้ทำร้ายผู้อื่นไม่เชื่อว่าเป็นบรรพชิตผู้เบียดเบียนผู้อื่นอยู่ ไม่เชื่อว่าเป็นสมณะ การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม การทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย การไม่กล่าวร้าย ไม่ทำร้าย สรรวมในพระปาฏิโมกข์ ความเป็นผู้รู้ประมาณในภัตตาหาร มีที่นอนที่นั่งอันสงัด การประกอบความเพียรในอธิจิต เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย”

พระองค์ทรงแสดงพระคาถาเหล่านี้จนตลอดชีวิต แต่ใน

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสังฆธรรม (๒)

๕๑๖

สมัยพระพุทธเจ้าของเรา พระองค์ทรงแสดงพระคาถาเหล่านี้ เฉพาะตอนปฐมโพธิกาลเท่านั้น หลังจากที่ทรงบัญญัติสิกขาบท จะทรงแสดงเฉพาะปาฏิโมกข์เท่านั้น ส่วนเหตุอีกประการหนึ่ง ที่ทำให้พระศาสนาดำรงมาได้จนทุกวันนี้ เพราะสาวกทั้งหลาย ได้ช่วยกันบริหารพระปริยัติธรรม ด้วยการสังคายนาพระธรรมวินัย เมื่อปริยัตติดำรงอยู่ ย่อมมีผู้สามารถปฏิบัติ และเกิดผล เป็นปฏิเวธสืบต่อกันมา ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว

พระพุทธศาสนามีความสำคัญต่อทุกชีวิต ที่ยังผจญอยู่ในสังสารวัฏ พวกเราทั้งหลายนับว่าเป็นผู้ที่โชคดีมาก ที่ได้มาศึกษาคำสอนซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนของพระบรมศาสดา ที่ตกทอดมาถึงยุคของ พระพุทธเจ้าบางพระองค์ในอดีต แม้จะมีพระชนมายุยืน แต่การสืบต่อพระศาสนา ก็เพียงแค่สองช่วงยุค คนเท่านั้น ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับยุคของเราแล้ว ถือได้ว่า ยุคนี้มีช่วงของการสืบต่อที่ยาวนานมาก

แม้จะเป็นยุคที่คนมีช่วงอายุสั้น แต่ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติ ตามคำสอนอย่างจริงจัง ย่อมทำพระนิพพานให้แจ้งได้ เพราะมรดกธรรมที่พระองค์ทรงมอบไว้ให้ มากพอที่เราจะเอาตัวรอดในสังสารวัฏได้ ดังนั้นให้ทุกท่านตั้งใจประพฤติปฏิบัติตาม คำสอนของพระพุทธองค์ เมื่อเราเกิดมาโชคดีแล้ว ต้องรักษา

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสัทธรรม (๒)

๕๑๖

ความมีโชคดียของเราไว้ด้วยการสั่งสมบุญกุศล ทั้งให้ทาน รักษา
ศีล และเจริญสมาธิภาวนาให้เต็มทีให้สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์
มาพบพระพุทธศาสนากันทุกๆ คน

